

Αλεξάνδρα Μητσιάλη

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΟΥΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ



ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ

ΟΙ ΜΕΡΕΣ
ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΟΥΝ

Ιστορικό Μυθιστόρημα



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Αλεξάνδρα Μητσιάλη, *Οι μέρες που διαρκύζουν*

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αλεξάνδρα Μητσιάλη, 2023

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2023

KET Z169 ΚΕΠ 711/23 ISBN 978-618-07-0679-6



**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στη Μελίνα, στη Νεφέλη και σε όλα τα νέα παιδιά που,
ενάντια σε κάθε μορφή φασισμού,
αγωνίζονται για έναν δίκαιο κόσμο.*

«Είμαστε ένας ένας κλεισμένοι στα κελιά μας. Από μια άποψη τα πιο αδύναμα πλάσματα. Μπορούν να μας κάνουν ό,τι θέλουν. Εκεί που κάθεσαι έρχονται, σε παίρνουν και σε πάνε, χωρίς να ξέρεις πού, σε άλλη φυλακή, στην άλλη άκρη. Αν δε μας φοβόντουσαν τόσο, θα 'λεγα ότι είμαστε γι' αυτούς πράγματα. Ο φόβος, όμως, που μας έχουν διατηρεί την ανθρώπινή μας υπόσταση και στα μάτια τους. Αυτά λοιπόν τα πιο αδύναμα πλάσματα άλλο δε σκέπτονται παρά τη μοίρα του κόσμου. Όταν μας βγάζουνε από τα κελιά και δλεπόμαστε, γι' αυτήν μιλάμε. Αυτή είναι η έγνοια μας. Ξέρουμε κι εμείς μαζί με τόσους τι είναι η λαχτάρα της λευτεριάς που σπαρταράει στον κόσμο. Και δλέπουμε πια καθαρά τους εχθρούς της».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ, καθηγητής του Ποινικού Δικαίου στη Νομική Σχολή Αθηνών. Απόσπασμα από επιστολή διαμαρτυρίας που έγραψε το 1971 ως πολιτικός κρατούμενος στις φυλακές Κορυδαλλού.

Περιεχόμενα

1. Φροντιστήριο Αττικών	15
2. Η Μυρσίνη της Αρχιτεκτονικής	23
3. Εστιατόριον Ελλάς	32
4. Στη Φωλιά του Βιβλίου	40
5. Κρίσιμα νέα	49
6. Μηχανή που αλέθει ανθρώπους	55
7. Η μάχη του δρόμου και του πίνακα	63
8. Ένα πουλόδερο που πρέπει να ξηλωθεί	72
9. Με δύναμη από τη Νομική	84
10. Το Πουλί	93
11. Ή τώρα ή ποτέ	100
12. Ανάθεμά τους!	113
13. Ο Όλιβερ	121
14. «Παγκράτι-Κολιάτσου»	130
15. Η γροθιά	142
16. «Λαέ, μπορείς»	156
17. «Εδώ Λονδίνο...»	165
18. Ο γορίλλας του Αττικών	174
19. Συμπαράσταση, λαέ...	186
20. Μάχες στην καρδιά της πόλης	200
21. Απόψε πεθαίνει ο φασισμός	209
Επίλογος	221
Επίμετρο	224
Σημειώσεις τέλους	229

Φροντιστήριο Αττικόν

Ο Αχιλλέας αισθάνεται φουσκωμένο το στομάχι του. Η αλήθεια είναι ότι το παρόκανε. Γέμισε και δεύτερη φορά το πιάτο του κι έπειτα έφαγε ένα μεγάλο κομμάτι από την καρυδόπιτα της γιαγιάς του.

Αυτή την τελευταία χρονιά του σχολείου τρώει περισσότερο, κυρίως επειδή προσπαθεί να αναβάλει τη στιγμή που θα πρέπει ν' ανεβεί στο δωμάτιό του και ν' αρχίσει το διάδασμα. Γι' αυτό χρειάζεται όμως μια δικαιολογία. Και το φαγητό τού φαίνεται η καλύτερη.

Ξαπλώνει στο κρεβάτι ανάσκελα, μπας και κατορθώσει ισιώνοντας το κορμί του να διευκολύνει τη χώνεψη και ν' αποφύγει εκείνο τον πόνο που ξεκινάει από το στομάχι του και πολλές φορές απλώνεται σε όλα του τα σπλάχνα.

Κλείνει τα μάτια.

«Ώραι διδασκαλίας: 18 εβδομαδιαίως. Άλγεβρα 3, Γεωμετρία 4, Τριγωνομετρία 2, Φυσική 4, Χημεία 3, Έκθεσις 2». Όλα τ' απογεύματα δηλαδή στο φροντιστήριο Αττικόν.

Αυτό είναι η μεγάλη πέτρα στο στομάχι του. Πιο με-

γάλη κι από το φαγητό. Και πριν πάει εκεί, να διαβάξει για να πάει, και όταν επιστρέφει από εκεί, να ξαναδιαβάξει για να πάει την επομένη.

Και η Τρίτη είναι η πιο ζόρικη μέρα. Τριγωνομετρία με τον Βικάτο, παρέα με έναν «ικανόν αριθμόν υποδειγματικώς λελυμένων ασκήσεων» που πρέπει να τις έχει μελετήσει καλά για να μπορεί να ανταποκριθεί στις καινούριες, ειδικά αν ο Βικάτος τον σηκώσει στον πίνακα. Ειδάλλως αισχύνη και ντροπή.

Ο Αχιλλέας θέλει να μπει στη Φυσικομαθηματική Σχολή και δεν μπορεί να καταλάβει πώς βρέθηκε κιόλας σε αυτή την αναθεματισμένη την έκτη του γυμνασίου, τη χρονιά δηλαδή που θα πρέπει να δώσει εξετάσεις για το πανεπιστήμιο.

Στη Φυσικομαθηματική, γιατί σίγουρα δεν είναι φιλολογική η κλίση του αλλά και γιατί τα χέρια του είναι ανεπιτήδεια για να μπορεί να δημιουργήσει κάτι καλλιτεχνικό, όπως η αδερφή του, η Μυρσίνη, που συνδυάζει ιδανικά και τα δύο.

Ούτε όμως για τα κατσαβίδια και τις τανάλιες είχε ποτέ ιδιαίτερη προτίμηση. Ούτε ν' ανοίγει τα αυτοκινητάκια που του χάριζαν όταν ήταν μικρός για να εξερευνά τα μυστικά της κίνησης και της κατασκευής τους του άρεσε, ούτε να πιλατεύει τους αρκούδους για ν' ανακαλύψει από τι είναι φτιαγμένη η καρδιά και τα τζιέρια τους, όπως λέει η Κωνσταντινοπολίτισσα η γιαγιά του.

Έχει απλώς μια ταπεινή συμπάθεια στα Μαθηματικά. Στην Άλγεδρα κυρίως. Ίσως επειδή τη φαντάζεται σαν κάτι παράξενο, άυλο και απτό ταυτόχρονα, σαν ένα σύνολο από σύμβολα που αποτυπώνουν σχέσεις τόσο συ-

γκεκριμένες και συνάμα τόσο αόριστες, επινοήσεις του ανθρώπινου μυαλού, ευφυείς κώδικες κατανόησης του κόσμου, διαδρομές μιας ρευστής συνεννόησης, ώστε ο Αχιλλέας μπορεί να τα ονειρεύεται να τρέχουν στο σύμπαν ακολουθώντας την ύλη και την ενέργεια, να χάνονται και να ξαναγυρίζουν σε ένα ταξίδι αέναο, που μπορεί να το συλλάβει μόνο ο συνδυασμός της φαντασίας και της λογικής που διαθέτει αποκλειστικά αυτό το περίεργο ζώο που ονομάζεται άνθρωπος.

Ίσως τελικά να ενδιαφέρεται περισσότερο για το σύμπαν, για τ' αστέρια, για τα νεφελώματα, για τους πλανήτες και τους κόσμους που ακόμα δεν έχουν εξερευνηθεί. Ίσως του αρέσει να φεύγει μακριά και να ονειρεύεται.

Αλλά για να φτάσει μέχρι το σύμπαν, ο Αχιλλέας ξέρει ότι πρέπει πρώτα να περάσει από τη γη, από το πανεπιστήμιο ας πούμε, και πιο πριν από τις εξετάσεις, κι ακόμα πιο πριν από τον εφιάλτη του: το *Μηνιαίον Δελτίον Θεμάτων* του φροντιστηρίου Αττικόν, 3ης Σεπτεμβρίου και Σατωδριάνδου 9, στην Ομόνοια, το οποίο «*κυκλοφορεί την δεκάτην πέμπτην εκάστου μηνός και διανέμεται δωρεάν*».

Αυτό το *Δελτίον* περιλαμβάνει ασκήσεις «*διά άπασαν την ύλην του νέου αναλυτικού προγράμματος του Γυμνασίου*» σε όλα τα γνωστικά αντικείμενα στα οποία θα εξεταστεί όταν έρθει ο καιρός.

Μεθαύριο, Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, είναι η μέρα που θα τους μοιράσουν το δεύτερο *Δελτίον* του έτους. Και μετά θα πρέπει να το μελετήσει και να 'ναι έτοιμος να λύσει ό,τι έχει σκαρφιστεί το μυαλό του κυρίου Βικάτου, δυστυχώς στον πίνακα.

Κρατά τα μάτια του κλειστά και του φαίνεται ότι βλέπει μέσα τους το στερέωμα, έναν φαντασμαγορικό θόλο που μοιάζει να ακινητεί αυτάρκης και ήρεμος, αλλά που, πέρα από τα ανθρώπινα μάτια που τον κοιτούν με τις περιορισμένες δυνατότητές τους απατηλά, μετακινείται ολοένα, αλλάζει και αναδημιουργείται.

Μέχρι την έκτη τάξη του γυμνασίου δεν έπαιρνε καμιά εξωσχολική βοήθεια και, «επισήμως», όπως θα έλεγε ο παππούς του, αυτός είναι ο λόγος που έχει τόσα κενά.

«Ανεπισήμως», όμως, όλοι γνωρίζουν πως τα κενά αυτά οφείλονται στο γεγονός ότι, όταν ο Αχιλλέας μελετά, διάζεται πάντα να τελειώσει μια ώρα αρχύτερα. Κι αν δεν ήταν έξυπνος να μαθαίνει ακούγοντας την παράδοση του καθηγητή και της καθηγήτριας, θα έμενε ο δακτυλοδεικτούμενος πάτος της τάξης, το αίσχος μιας σπουδαγμένης οικογένειας.

Όχι, δε μοιάζει ούτε εδώ με τη Μυρσίνη, που μελετά ώρες ατέλειωτες χωρίς να διάζεται και, καθισμένη στο τραπέζι του σαλονιού, φροντίζει μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια τα σχέδια που θα παραδώσει στον κύριο Θουκυδίδη Βαλεντή.¹

Βιάζεται ο Αχιλλέας, όχι γιατί ο χρόνος είναι χρήμα, όπως λένε μερικοί. Βιάζεται γιατί ο χρόνος είναι ζωή κι αυτός θέλει να κάνει εδώ και τώρα στη ζωή του τα πράγματα που του αρέσουν ή να ονειρεύεται έστω αυτά που θα του άρεσε να κάνει, αλλά για την ώρα δεν μπορεί.

Να ονειρεύεται, ας πούμε, ότι παίζει με ένα ροκ γκρουπάκι σε κάποια γειτονιά της Αθήνας και σολάρει εκστασιασμένος, με τα δλέφαρα μισόκλειστα και το τσιγάρο ανάμεσα στα χείλη του να καίγεται αργά, ετοιμόρροπο,

ξεχασμένο, μπροστά σε κοινό που απολαμβάνει, σε κορμιά που λικνίζονται ρυθμικά, νιώθοντας στις δονήσεις των ντραμς και στα ξεσπάσματα της ηλεκτρικής κιθάρας την ψυχή του μεγάλου Τζιμ Μόρρισον.

Αυτός είναι ο λόγος που τελειώνει το διάβασμα μια ώρα αρχύτερα. Για να δγάλει το τρανζιστοράκι από το συρτάρι του κομοδίνου του και να πιάσει στα βραχέα τον Όλιβερ, που εκπέμπει από Περιστέρι και παίζει δυνατές ροκιές.

Τον ακούει δέβαια πάντα χαμηλά, γιατί οι ερασιτεχνικοί σταθμοί είναι απαγορευμένοι. Ο Όλιβερ είναι παράνομος. Και η αίσθηση, ότι ακούγοντάς τον, συμμετέχει σε μια παρανομία τού προξενεί έναν ακαθόριστο φόβο: τι μπορεί να πάθει αν τον ανακαλύψουν;

Ο Όλιβερ είναι ο καλύτερος ραδιοπειρατής. Δεν κάνει άσχετα σχόλια ανάμεσα στα τραγούδια κι έχει τον τρόπο του να τα συνδυάζει μεταξύ τους, έτσι που, χωρίς να το καταλαβαίνεις καλά καλά, το επόμενο να δγαίνει από το προηγούμενο, σαν να αποτελούν μια αυτονόητη σειρά.

Από τη μέρα μάλιστα που ο Κοσμάς, ο μικρός του αδερφός, μετακόμισε σε δικό του δωμάτιο και δεν κοιμούνται πια μαζί, ο Αχιλλέας μπορεί ν' ακούει τον Όλιβερ με την ησυχία του και να ονειρεύεται ότι και όσο θέλει, χωρίς ανεπιθύμητες παρεμβολές – «Αχιλλέα, μπορώ να σου πω κάτι για ένα λεπτό;», «Αχιλλέα, θέλεις να παίξουμε μια παρτίδα σκάκι;», «Αχιλλέα, μπορείς να μου εξηγήσεις κάτι στην Ιστορία, γιατί δεν το κατάλαβα;». Ερωτήσεις παιδικής ηλικίας που δεν έχουν καμιά σχέση με τις ροκιές.

Τις βραδινές ώρες, μάλιστα, ο Όλιβερ δέχεται τηλεφωνήματα και κάνει αφιερώσεις. Του αρέσει του Αχιλλέα να ακούει *«Η Ρούλα από Περιστέρι χαρίζει στον Γρηγόρη από Νέα Λιόσια το “Summertime” με τη θεική φωνή της αξεπέραστης, φανταστικής Τζάνις Τζόπλιν»*.

Γιατί οι αφιερώσεις είναι η μοναδική στιγμή που ο Όλιβερ μιλάει λίγο παραπάνω, που χρησιμοποιεί πιο πολλές λέξεις για να μεταφέρει με έμφαση το μήνυμα στον ακροατή.

Του αρέσει του Αχιλλέα ν' ακούει τις αφιερώσεις, αλλά ο ίδιος δεν μπορεί, εννοείται, να πάρει τηλέφωνο. Στο σπίτι υπάρχει μόνο μια συσκευή κι αυτή στο γραφείο του πατέρα του, που θεωρείται άδικο για όλα τα μέλη της οικογένειας.

Αν μπορούσε, θα χάριζε κι εκείνος ένα τραγούδι και, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, θ' άκουγε τον Όλιβερ να λέει: *«Ο Αχιλλέας από Εξάρχεια χαρίζει στη Βάσια από Κυψέλη το “Riders on the Storm” του μεγάλου, του μοναδικού Τζιμ Μόρρισον»*.

Βέβαια ο Αχιλλέας αμφιβάλλει αν η Βάσια ακούει Όλιβερ και κυρίως τα βράδια που, σαν καλή μαθήτριά, ή θα κάνει την τελευταία επανάληψη ή θα κοιμάται.

Αλλά καμιά φορά δεν έχει σημασία αν ο αποδέκτης λαμβάνει το μήνυμα, αρκεί που εσύ το στέλνεις, αρκεί που έχεις την ελπίδα ότι μπορεί να το λάβει, αρκεί που αναρωτιέσαι και φτιάχνεις με το μυαλό σου σενάρια που σε βοηθούν να ταξιδεύεις στο σύμπαν της επιθυμίας, στους σκοτεινούς αστερισμούς του έρωτα.

Η Βάσια είναι συμμαθήτριά του στο φροντιστήριο. Συμμαθήτριά και φίλη του Στάθη, του Δημοσθένη και

του Νώντα, που έρχονται μαζί στο Αττικόν από την Κυψέλη, αυτή τη συνοικία από την άλλη πλευρά του Πεδίου του Άρεως, που εντυπωσιάζει τον Αχιλλέα γιατί όλοι οι δρόμοι της έχουν ονόματα ελληνικών νησιών: οδός Τήνου, οδός Λευκάδος, οδός Σποράδων, οδός Επτανήσων, οδός Ευβοίας, οδός Σπετσών και ούτω καθεξής.

Η Βάσια μοιάζει η ίδια με ελληνικό νησί. Με ποιο δε θα μπορούσε να πει ο Αχιλλέας γιατί, εκτός από την Ύδρα, όπου έχουν σπίτι η γιαγιά και ο παππούς του, δεν έχει ταξιδέψει σε άλλα νησιά.

Είναι καταγάλανη η Βάσια και δροσερή, όπως η θάλασσα το καλοκαίρι. Μέσα στα μάτια και στο χαμόγελό της νομίζει ο Αχιλλέας ότι ρίχνει ένα μακροβούτι στο πέλαγος και χάνεται στην άπλα του, χωρίς καμιά απολύτως διάθεση επιστροφής.

Το μόνο πρόβλημα του Αχιλλέα είναι ότι την επιθυμία ν' ανοιχτεί στο πέλαγος της Βάσιας δεν τη νιώθει μόνο ο ίδιος αλλά, απ' όσο ψυχανεμίζεται, και τ' άλλα αγόρια της παρέας: ο Δημοσθένης πίσω από τα συμπαθητικά γυαλάκια του, ο Νώντας με την αφεντομουτσούναρα και τη χοντροκαμωμένη του μύτη, ίσως ακόμα κι ο Στάθης που, κολλημένος με το ποδόσφαιρο, το μόνο πέλαγος που εμπιστεύεται για να ρίξει μερικές απλωτές είναι το γήπεδο του Ολυμπιακού, απαραίτητως κάθε Κυριακή, φωνάζοντας από την εξέδρα.

Και ο Αχιλλέας δε θα αποτολμούσε επ' ουδενί να χαλάσει την παρέα, ακόμα και για ένα κοριτσίστικο πέλαγος σαν της Βάσιας. Γιατί αυτό το παρεάκι είναι που τον κρατάει κι αντέχει το φροντιστήριο, το διάδασμα, το

κλείσιμο στο σπίτι, την οδυνηρή αναβολή που έχουν πάρει τα όνειρά του.

Μάλιστα, μ' αυτό το παρεάκι μπορεί να μιλάει και πολιτικά κι αυτό τον κάνει να το γουστάρει ακόμα περισσότερο. Οι πέντε συζητούν για τη χούντα και όλα αυτά που συμβαίνουν, ειδικά τον τελευταίο καιρό, γύρω τους.

Για καλή του τύχη οι οικογένειές τους είναι αντιχουντικές κι έτσι έχουν ένα κοινό πεδίο συζήτησης και, το σημαντικότερο, δε φοβούνται ν' ανοίξουν το στόμα τους και να πουν ελεύθερα αυτά που σκέφτονται ο ένας στον άλλον.

Και για ακόμα καλύτερη οι φίλοι είναι ακριδώς πέντε, γιατί η χούντα επιτρέπει τη συγκέντρωση ατόμων μέχρι αυτόν τον αριθμό. Απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις άνω των πέντε ατόμων ρητά και κατηγορηματικά.

«Αποφασίσαμεν και διατάζομεν!», όπως λένε οι συνταγματάρχες.

Αν δηλαδή οι φίλοι ήταν πάνω από πέντε και μαζεύονταν σ' ένα παγκάκι μετά το μάθημα για να πούνε τα δικά τους, η χούντα μπορεί να νόμιζε ότι οργάνωναν κάποια συνωμοσία ενάντια στο καθεστώς και να τους συλλάμβανε;

Ανοίγει τα μάτια και ανακάθεται, ο Αχιλλέας. Τραβάει με το δεξί του χέρι το *Δελτίον* του Οκτωβρίου από το γραφείο του. Πάνω αριστερά διαβάζει γραμμένο με μικρά γαλάζια γράμματα τον λογότυπο: «*Για την αγάπη των μαθηματικών*».

Μειδιά ειρωνικά. Δε θα το 'λεγε ακριδώς έτσι.

Αλεξάνδρα Μητσιάλη

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΟΥΝ

Η Μυρσίνη, φοιτήτρια της Αρχιτεκτονικής, και ο αδερφός της ο Αχιλλέας, που προετοιμάζεται για να δώσει τις εισαγωγικές εξετάσεις στο πανεπιστήμιο, ζουν ο καθένας με τον δικό του τρόπο την εξέγερση του Πολυτεχνείου, τον Νοέμβρη του 1973, στην Αθήνα. Τέσσερις μέρες, στις οποίες ο καθένας αναμετρείται με τον εαυτό του, τον φασισμό, τον έρωτα, τον θάνατο. Τέσσερις μέρες γεμάτες μεγάλες αποφάσεις, κρίσιμες πράξεις, συγκλονιστικά συναισθήματα. Τέσσερις μέρες, μέσα και έξω από το κατειλημμένο Μετσόβιο Πολυτεχνείο, όπου τα γκλομπ, τα δακρυγόνα, οι σφαίρες της δικτατορίας των συνταγματαρχών σφίγγουν τον κλοιό γύρω από τις φοιτήτριες και τους φοιτητές και δρομολογούν εξελίξεις.

«Δεν ξέρω αν θα ρίξουμε τη χούντα. Θα ρίξουμε πάντως τη σιωπή».



ISBN 978-618-07-0679-6



9 786180 706796 >
Βοηθ. κωδ. μηχανής 14679